

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus De Virtutibus Moralibus, De Justitia Et Jure Et De
Contractibus

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, MDCCXXXIII.

VD18 90392159

Q. 19. An qui infamiam à se injustè illatam tollere nequit, tenetur pecuniâ
compensare?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40993

plus læsisset, tenetur ad restitutionem talis excessus infamiae, alioqui non reduceretur aequalitas. Item si altero volente tibi restituere, tu nolis idem ei præstare, peccas graviter contra Justitiam; quia es causa damni, quod is invitus patitur. Neque enim infamatio tua tollit infamiam ei illatam.

Q. 19. *An qui infamiam à se injustè illatam tollere nequit, tenetur pecuniâ compensare?*

Resp.. Multi negant eo quòd bona superioris ordinis nequeant restitui per bona inferioris ordinis: ac proinde tunc sit impotentia restituendi. Nam, inquit, justitia commutativa, quæ aequalitatem spectat, ac postulat, non obligat ad restitutionem, nisi res ablata reddi possit, vel in se, vel in æquivalenti saltem ex parte: at fama utpote bonum superioris ordinis ad pecuniam, non potest reddi in æquivalenti etiam ex parte per pecuniam. Alioqui bonum inferioris ordinis posset tandem per sui incrementum exæquare ex toto bonum superioris ordinis, ac proinde pecunia totam famam, contra illud Prob. 22. *Melius est nomen bonum quàm divitiæ multæ.* Igitur cum fama sit supra omne pretium, non est pretio æstimabilis, nec compensabilis.

Alii tamen cum S. Thom. 2. 2. q. 62. a. 2. ad 1. & 2. probabiliùs docent talem teneri compensare pecuniâ, vel piis suffragiis pro infamato oblatis, vel aliter arbitrio prudentis propter easdem

easdem rationes, ob quas dicunt pecuniam pro damno vitæ, vel membri restitui debere. *Vide dicta, parte 2. cap. 6. q. 6.*

Fateretur Lessius infamatorem teneri ex quadam æquitate, & etiam ex charitate infamiam pecunia compensare, si infamatus sit pauper, qui non videatur aliter mœrorem deponiturus, & infamator sit dives. Sicuti enim ratione alicujus conjunctionis, vel beneficii accepti, lex charitatis me magis obligat erga hunc, quam erga illum, ita etiam ratione alicujus incommodi, quod alteri intuli, magis teneor erga illum. Sed videtur hæc esse obligatio justitiæ, nam ex justitia depelli debet mœror injustè illatus, & in hoc casu pecunia est unica medium aptum ad eum tollendum.

Porro consentiunt omnes infamatorem, si per judicem condemnetur ad satisfactionem pecuniarum, teneri ex justitia illam præstare: quia suppositâ tali injuriâ judex habet jus eum ad talem satisfactionem condemnandi, in pœnam criminis; & dandi læso jus ad illam: idque etiam si fama esset recuperata, nam potest justâ pœnâ punire delicta etiam post damna facta. At quisque tenetur justæ sententiæ parere. Item si infamator transigat certâ pecuniæ summâ cum infamato, tenetur ex justitia eam tradere: nam hoc pactum est justum, cum infamatus possit certâ pecuniâ pacisci, ut cedat ius, quod habet ad accusandum infamatorem, & exigendam satisfactionem, ac restitio-

tutionem, cum erit possibilis, iuxta autem conventiones obligant ex iustitia.

Q. 20. An honor per contumeliam læsus restitui debet, & quomodo?

Resp. I. Qui iniuste alterius honorem læsit sive coram aliis, sive coram ipso solo, ex communi, tenetur ad restitutionem: quia fecit iniuriam contra iustitiam commutativam; & contumelia parit imminutionem dignitatis, & dolorem ac mœrorem, quæ per satisfactionem tolli debent. Item qui causam offensionis dedit proximo, tenetur, quantum potest, ipsum placare, & se ei reconciliare, ex Mat. 5. Qui dixerit fratri suo, fatue, reus erit gehennæ ignis. Si ergo offers munus tuum ad altare, & ibi recordatus fueris; quia frater tuus habet aliquid adversum te: relinque ibi munus tuum, & vado prius reconciliari fratri tuo ... esto consentiens adversario tuo citò, &c.

Quòd si honor coram aliis læsus sit, debet apud illos omnes restitui, alioqui honor iniuste ablati non restituereetur ad æqualitatem. Si tamen læsus vindictam sumpserit de inhonorante, v. g. si eum percusserit, & hic id toleraverit, iuxta De Lugo non requiritur ordinariè ulterior satisfactio pro honore, nisi læsus sit multò superior: quia pro satisfactione videtur acceptare vindictam de se sumptam; & hoc ipso, quod alter vicissim non vindicat, censetur agnoscere suam culpam, & testari existi-